

Městský soud v Praze

Slezská 2000/9, 120 00 Praha 2 – Vinohrady

podatelna@msoud.pha.justice.cz

IDDS: **snkabbm**

datovou zprávou

V Praze dne 23. 5. 2021

žalobce **Oživení, z.s.**, IČ: 67365353
se sídlem Muchova 232/13, 160 00 Praha 6 — Dejvice
zapsaný ve spolkovém rejstříku vedeném Městským soudem v Praze,
oddíl L, vložka 8516

žalovaný **ČESKÉ DRÁHY, a.s.** IČ: 709 94 226
se sídlem Nábřeží Ludvíka Svobody 1222, 110 15 Praha 1

ŽALOBA

podle § 65 odstavce 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního **proti rozhodnutí žalovaného správního orgánu ze dne 26. 3. 2021 o částečném odmítnutí žádosti o informace**
— a návrh podle § 16 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. o svobodném přístupu k informacím, aby soud žalovanému nařídil poskytnou požadované informace

Soudní poplatek ve výši 3000,- Kč bude zaplacen na výzvu soudu

I. Rekapitulace proběhlých řízení

Žalobce podal žádost žalovanému o poskytnutí informací dne 27. 3. 2012 podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen "InfZ"). Danou žádostí žalobce požadoval poskytnutí následujících informací:

- „1. informace o tom, jaké všechny smlouvy či dodatky ke smlouvám uzavřela společnost České dráhy, a. s. se společnostmi Masaryk Station Investment, a. s., IČO 271 642 33 a Masaryk Station Development, a. s., IČO 271 858 42, a to ve formátu: název smlouvy (dodatku smlouvy), datum uzavření smlouvy (dodatku smlouvy), identifikace smluvních stran, jméno osoby či osob, která/ které smlouvu (dodatek smlouvy) za každou smluvní stranu podepsala;
2. kopie všech smluv podle bodu 1. žádosti, včetně případných smluvních dodatků a příloh;
3. kopie stanoviska advokátní kanceláře Rychetský a Hlaváček k materiálu „Řešení lokality Praha – Masarykovo nádraží – prováděcí smlouvy“ z roku 2006, včetně případných dodatků a příloh“.

Po několikaletém soudním sporu v návaznosti na poslední rozsudek Nejvyššího správního soudu, č.j. 8 As 145/2018-61, ve kterém soud konstatoval, že žalovaný postupoval v rozporu se zákonem ze dne 27. 2. 2020, žalobce stále neobdržel žádané informace. Žalobce tedy musel opět podat dne 16. 4. 2020 stížnost na postup žalovaného při vyřizování žádosti o informace podle § 16a odst. 1 písm. b) InfZ.

Důkaz:

- Rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 29. 5. 2015, sp. zn. 9 A 272-2014 - 34;
- Rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, č.j. 8 As 1452018-61 ze dne 27. 2. 2020;
- Stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace ze dne 16. dubna 2020.

Dne 23. 4. 2020 bylo žalobci doručeno „rozhodnutí o částečném odmítnutí“, č.j. 901/2020-O25, ve kterém žalovaný žádost odmítl s odůvodněním, že není schopen zajistit vyřízení stížnosti z důvodu nouzového stavu vyhlášeném Vládou České republiky podle čl. 5 a čl. 6 ústavního zákona č. 110/1998 Sb., o bezpečnosti České republiky, přičemž zároveň přislíbil, že informace poskytne v nejbližší době.

Důkaz:

- Rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 4. 2020.

Dne 8. 5. 2020 podal žalobce odvolání proti tomuto rozhodnutí o částečném odmítnutí žádosti o informace, které bylo téhož dne doručeno žalovanému prostřednictvím datové schránky. Dne 8. 6. 2020 ve svém rozhodnutí č.j. UOOU-02269/20-2 odvolací správní orgán – Úřad pro ochranu osobních údajů – vyhověl našemu odvolání a zrušil rozhodnutí žalovaného pro nepřezkoumatelnost.

Důkaz:

- Rozhodnutí ÚOOÚ o odvolání ze dne 8. 6. 2020.

Ještě před tímto rozhodnutím odvolacího správního orgánu žalovaný vyzval žalobce k zaplacení 4 000,- Kč za nadměrné vyhledávání informací podle § 17 odst. 3 InfZ, a to oznámením ze dne 21. 5. 2020, č.j. 903/2020-O25, které bylo doručeno žalobci dne 28. 5. 2020. Žalobce těchto 4 000,-Kč zaplatil na účet žalovaného.

Důkazy:

- Výzva k úhradě
- Potvrzení o platbě.

Následně, ačkoliv žalobce zaplatil částku ve výši 4 000,- Kč, k čemuž byl žalovaným vyzván, žalovaný požadované informace neposkytl, naopak vydal nové rozhodnutí ve věci ze dne 23. 6. 2020, č.j. 903/2020-O25 doručené žalobci dne 29. 6. 2020 prostřednictvím datové zprávy, ve kterém bez dalšího rozhodl o úplném odmítnutí žádosti o informace s poukazem na vyjádření dotčeného subjektu — společnosti Masaryk Station Development, a.s., který požadované informace označil za obchodní tajemství.

Důkaz:

— *Rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 6. 2020.*

Proti tomuto rozhodnutí žalobce podal odvolání v zákonem stanovené lhůtě dne 14. 7. 2020. Dne 13. 8. 2020 ve svém rozhodnutí čj. UOOU-02269/20-5 odvolací správní orgán – Úřad pro ochranu osobních údajů – opět vyhověl našemu odvolání a zrušil rozhodnutí žalovaného pro nepřezkoumatelnost. Ještě předtím, než bylo toto rozhodnutí doručeno žalobci, žalovaný poskytl část požadovaných informací dne 10. 8. 2020.

Důkaz:

— *Rozhodnutí ÚOOÚ o odvolání ze dne 13. 8. 2020.*

Žalobci byly zaslány pouze následující kopie smluv:

1. Smlouva o implementaci projektu
2. Smlouva o budoucí kupní smlouvě
3. Smlouva o zřízení předkupního práva
4. Nájemní smlouva na stavby
5. Nájemní smlouva na pozemky
6. Nájemní smlouva na pozemky 2
7. Nájemní smlouva na nebytové prostory
8. Dodatek č. 1 k nájemní smlouvě

Důkaz:

— *Smlouva o implementaci projektu,*
— *Smlouva o budoucí kupní smlouvě,*
— *Smlouva o zřízení předkupního práva,*
— *Nájemní smlouva na stavby,*
— *Nájemní smlouva na pozemky,*
— *Nájemní smlouva na pozemky 2,*
— *Nájemní smlouva na nebytové prostory,*
— *Dodatek č. 1 k nájemní smlouvě,*
— *Poskytnutí informací (přívodní dopis)*

Jelikož požadované informace nebyly poskytnuty v úplné podobě, žalobce podal proti postupu žalovaného stížnost, která byla doručena žalovanému dne 24. 8. 2020.

Ve stížnosti žalobce uvedl, že žalovaný poskytl pouze některé informace, které se týkaly prvních dvou bodů původní žádosti stěžovatele ze dne 27. 3. 2012. Kopii stanoviska advokátní kanceláře Rychetský a Hlaváček k materiálu „Řešení lokality Praha – Masarykovo nádraží – prováděcí smlouvy“ z roku 2006, včetně případných dodatků a příloh, která byla předmětem třetího bodu původní žádosti, žalovaný neposkytl a v tomto rozsahu ani nevydal rozhodnutí o částečném odmítnutí žádosti o informace, ve kterém by sdělil důvody pro takovýto postup. Zároveň poskytnuté kopie smluv, které byly předmětem prvních dvou bodů původní žádosti, žalovaný začernil tak, že bez vydání rozhodnutí o částečném odmítnutí žádosti o informace, ve kterém by sdělil, jakými úvahami se při takovém zásahu do dokumentů vedl, není možné postup žalovaného přezkoumat.

V reakci na žalobcovu opětovnou stížnost na postup dle § 16a InfZ žalovaný setrval na rozsahu poskytnutých informací a vydal nové rozhodnutí o částečném odmítnutí žádosti o informace čj. 1492/2020-O25 doručené žalobci dne 4. 9. 2020. V tomto rozhodnutí žalovaný konstatoval, že kopie stanoviska advokátní kanceláře Rychetský a Hlaváček z roku 2006 nebude poskytnuta, neboť bylo postupováno v souladu se zákonem č. 499/2004 Sb., o archivnictví a spisové službě a vyhláškou č. 645/2004 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o archivnictví a spisové službě a Skartačním řádem ČD.

Důkaz:

- *Rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 8. 2020;*
- *Nové rozhodnutí žalovaného (po stížnosti) ze dne 4. 9. 2020.*

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání dne 21. 9. 2020. V tomto odvolání žalobce opět poukazoval na nedostatečnost odůvodnění rozhodnutí žalovaného, který pouze konstatoval konkrétní a ničím nepodložená obecná tvrzení, jež měla navodit pocit splnění zákonných podmínek podřazení požadované informace pod režim obchodního tajemství. Zároveň žadatel ve vztahu k poskytnutí kopie stanoviska AK Rychetský a Hlaváček z roku 2006 uvedl, že v souladu s rozhodovací praxí správních soudů a komentářovou literaturou žalovaný maří účel řízení, pokud požadovanou informaci po doručení žádosti zničí, a proto má povinnost informaci obnovit a poskytnout.

Dne 13. 8. 2020 ve svém rozhodnutí č.j. UOOU-02269/20-5 odvolací správní orgán, Úřad pro ochranu osobních údajů opět vyhověl našemu odvolání ve všech bodech a zrušil rozhodnutí žalovaného pro nepřezkoumatelnost a vrátil věc žalovanému k novému projednání.

Důkaz:

- *Rozhodnutí ÚOOÚ o odvolání ze dne 21. 10. 2020.*

Ve vztahu k poskytnutí stanoviska AK Rychetský a Hlaváček z roku 2006 Úřad pro ochranu osobních údajů ve svém rozhodnutí uvedl, že

z „rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 29. 5. 2015 sp. zn. 9 A 272/2014–34 plyne, že v době rozhodování soudu správní orgán informací disponoval; musel jí tedy disponovat též v den podání žádosti o informace, tj. dne 27. 3. 2012. Z komentářové literatury vyplývá, že pokud povinný subjekt informaci má, přestože není povinen ji mít, nelze neexistující informaci uplatnit jako faktický důvod odmítnutí informace (Jelínková, J., Tuháček, M., Zákon o svobodném přístupu k informacím – praktický komentář, 2. vydání, Praha: Wolters Kluwer, 201, s. 38). Úřad také odkazuje např. na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu čj. 6 As 136/2014–41:

„Pokud při vyřízení žádosti o poskytnutí informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, povinný subjekt zjistí, že požadované informace má (i když je ze zákona sbromažďovat nemusí), je povinen je žadateli poskytnout, nejedná-li se o výluhy podle § 7 až § 11 zákona o svobodném přístupu k informacím.“

Povinný subjekt tedy v tomto případě nemůže neposkytnutí informace odůvodnit její neexistencí. Pokud povinný subjekt požadovanou informací zničil, je povinen – v případě, že má povinnost tuto informaci mít, nebo v případě, že touto informací v den podání žádosti disponoval, přestože tu povinnost neměl – tuto informaci znovu vytvořit (popř. získat od subjektu, který ji vytvořil). Úřad zde odkazuje např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29.6.2016, č.j.6 As 234/2015–16:

„Povinný subjekt se nemůže zbavit povinnosti vytvořit nové informace a poskytnout je s odkazem na to, že tyto informace není povinen mít, jestliže by vytvořením takových informací pouze napravoval své dřívější pochybení.“

Pokud povinný subjekt nemůže danou informací poskytnout z některého z důvodů uvedených v ustanovení § 7 - § 11 zákona č. 106/1999 Sb., je povinen poskytnutí informace řádně odůvodnit.“

Dne 11. 11. 2020 bylo žalobci opět doručeno rozhodnutí o částečném odmítnutí žádosti o informace. Ačkoliv je takový postup nestandardní, žalovaný dle vlastních slov čekal na vyjádření AK Rychetský a Hlaváček ve vztahu k druhé části žádosti o informace, a proto vydal nové rozhodnutí o částečném odmítnutí žádosti o informace čj. 2155/2020-O25, které bylo doručeno žalobci dne 20. 11. 2020. V něm žalovaný uvedl, že kontaktoval advokátní kancelář Rychetský a Hlaváček se žádostí o poskytnutí požadovaného stanoviska. Jelikož advokátní kancelář odpověděla žalovanému, že požadované stanovisko rovněž skartovala, žalovaný s konečnou platností uvedl, že informace byla nenávratně zničena, a to navzdory skutečnosti, že řízení o jeho poskytnutí nadále probíhalo a probíhá do dnešního dne.

Důkaz:

— *Rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 11. 2020; Nové rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 11. 2020.*

Toto rozhodnutí žalobce opět napadl včas podaným odvoláním ze dne 26. 11. 2020. Dne 8. 1. 2021 ve svém rozhodnutí č.j. UOOU-02269/20-11 odvolací správní orgán – Úřad pro ochranu osobních údajů – opět vyhověl našemu odvolání ve všech bodech a zrušil rozhodnutí žalovaného pro nepřezkoumatelnost a vrátil věc žalovanému k novému projednání.

Důkaz:

— *Rozhodnutí ÚOOÚ o odvolání ze dne 8. 1. 2021.*

Žalovaný ve věci vydal znovu rozhodnutí o částečném odmítnutí informace dne 26. 1. 2021 a setrval na svých dříve formulovaných důvodech. Proti tomuto rozhodnutí žalobce opět podal odvolání v zákonem stanovené lhůtě dne 10. 2. 2021. Dne 11. 3. 2021 ve svém rozhodnutí č.j. UOOU-02269/20-17 odvolací správní orgán – Úřad pro ochranu osobních údajů – opět vyhověl našemu odvolání ve všech bodech a zrušil rozhodnutí žalovaného pro nepřezkoumatelnost a vrátil věc žalovanému k novému projednání.

Důkaz:

— *Rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 1. 2021;*

— *Rozhodnutí ÚOOÚ o odvolání ze dne 11. 3. 2021.*

Žalovaný ve věci vydal znovu rozhodnutí o částečném odmítnutí informace dne 26. 3. 2021, které žalobce touto žalobou napadá. Společně s rozhodnutím poskytl tentokrát jednu kopii z požadovaných dokumentů, a to Smlouvu o implementaci projektu. Rozsah poskytnutých informací v této kopii oproti původně poskytnuté smlouvě byl však minimální. Oproti původní začerněné verzi byly „odtajněny“ dva nadpisy – bod 4.3 smlouvy a podnadpis čl. V a jedna věta v bodě 5.4 písm. f). Vzhledem ke skutečnosti, že povinný subjekt do této doby považoval tyto informace rovněž za obchodní tajemství, nevzbuzuje hodnocení povinného subjektu důvěru v zákonný postup.

Důkaz:

— *Rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 3. 2021,*

— *Nově poskytnutá smlouva o implementaci projektu*

V souladu se závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ve svém rozsudku ze dne 24. 10. 2018, čj. 7 As 192/2017 žalobce nepodal další odvolání proti tomuto rozhodnutí, aby nedošlo v průběhu soudního řízení k jeho zrušení, které by učinilo soudní řízení bezpředmětným podle § 46 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního.

Žalované rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 26. 3. 2021; lhůta k podání žaloby tak uplyne ve středu 26. 5. 2021 — tato žaloba je tedy včasná.

Touto žalobou podle § 65 soudního řádu správního žalobce napadá rozhodnutí žalovaného v níže uvedeném rozsahu a navrhuje jeho zrušení.

Žalobce dále v souladu s ustanovením § 16 odst. 4 InfZ navrhuje, aby soud žalovanému nařídil poskytnout požadované informace.

Žalobci nejsou známy žádné osoby zúčastněné na řízení.

Právní zástupce žalobce je plátcem DPH (viz příložená registrace).

II. Žalobní body

Napadené prvostupňové rozhodnutí žalobce napadá, neboť je považuje za nezákonné, přičemž **nezákonnost** rozhodnutí spatřuje zejména v následujících dvou důvodech:

A nezákonnost soustavného odmítní poskytnout informace s odkazem na obchodní tajemství podle § 9 odst. 1 InfZ

1 Jak již dříve žalobce uvedl v několika podaných odvoláních, žalobce respektuje zákonná omezení poskytnutí informací ve vztahu k osobním údajům fyzických osob podle §8a InfZ a v takovém rozsahu nevidí sporu o rozsah poskytovaných informací.

2 Co se týče zbylých odepřených informací, žalovaný soustavně opakuje své důvody, proč se domnívá, že jsou předmětem obchodního tajemství. Z posledního, touto žalobou napadaného, rozhodnutí povinného subjektu lze znovu učinit závěr, že povinný subjekt označuje za obchodní tajemství informace o cenách, informace o způsobech financování a způsobu placení, informace o pozemcích a stavbách, které jsou předmětem smlouvy, informace o plánované výstavbě, informace o plánovaných přestavbách, informace k projektové dokumentaci, informace o termínech realizace projektů a informace o zátěžích v území.

3 Navzdory této skutečnosti se žalobce nadále domnívá, že ani v posledním rozhodnutí žalovaného žalovaný dostatečným způsobem nevysvětlil, jak konkrétně tyto informace naplňují objektivně stanovená kritéria obchodního tajemství podle § 504 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „OZ“). Tedy jakým způsobem jsou například informace o pozemcích nebo plánované výstavbě ocenitelné a v příslušných obchodních kruzích běžně nedostupné.

4 Žalovaný tentokrát sice postoupil k větší konkretizaci vyčerpávajícím výčtem, nicméně komentáře k jednotlivým článkům požadovaných smluv, které podle žalovaného naplňují povahu obchodního tajemství, se opět nevypořádávají se všemi kumulativními znaky obchodního tajemství anebo lze mít pochybnosti nad závěry žalovaného, že konkrétní informace kumulativní znaky obchodního tajemství vůbec naplňují.

5 Pro ilustraci lze uvést několik příkladů ze Smlouvy o implementaci projektu:

- a. Již na začátku smlouvy v čl. 1 bodě 1.1 je například začerněn výklad pojmu „Faktická zátěž“. Společnost Masaryk Station Development a.s., to mimo jiné vysvětluje tím, že se jedná především o veřejně nepřístupné informace, smluvními stranami obzvláště a důsledně chráněné, mající značný konkurenční význam, přičemž jejich zveřejnění v souvislosti s dalšími in-

formacemi je způsobilé přivodit stranám v konkurenčním styku újmu. Přitom když se podíváme do srovnatelné smlouvy¹ o implementaci projektu vývoje lokality Smíchovského nádraží zveřejněné v Registru smluv, který žalovaný rovněž vede, dočteme se, že „faktickými zatíženími“ se mimo jiné rozumí ekologická zátěž, a to včetně zátěže (i) přesahující maximální přípustné limity stanovené Českou inspekcí životního prostředí nebo jiným příslušným správním orgánem nebo archeologický či geologický nález. Takovéto informace jsou podle zjištění žalobce standardní součástí developerských smluv a jen stěží mohou naplnit povahu obchodního tajemství.

- b. V čl. 2 bodě 2.2 jsou zcela začerněné údaje o zřízení určitého zástavního práva. Pokud došlo ke zřízení zástavního práva mezi žalovaným a jeho dceřinými společnostmi Masaryk Station Investment, a.s. nebo Masaryk Station Development, a.s., není žalobci jasné, jakým způsobem tato informace naplňuje kumulativní znaky stanovené § 504 OZ.

Avšak i kdyby tomu tak bylo, dle ustanovení § 9 odst. 2 InfZ se ochrana obchodního tajemství nevztahuje na informace o rozsahu a příjemci veřejných prostředků. Není proto možné z tohoto důvodu odeprít poskytnutí informací, které se týkají rozsahu používání veřejných prostředků (*včetně nakládání s majetkem či jinými majetkovými hodnotami*), přitom používáním veřejných prostředků se rozumí nejen přímé výdaje, ale i prominutí plateb či jiná vzájemná plnění.

- c. V čl. 4 bodě 4. 12 se pouze hovoří o informacích a zprávách. Žalobce se může pouze domnívat o obsahu začerněných informací ze smlouvy o implementaci projektu, nicméně, pokud tato ustanovení upravují způsob, kterým je žalovaný informován o plnění závazků ze strany obou dceřiných společností vůči němu, je nezbytné tyto informace poskytnout, pokud je smyslem žádosti o informace (a skrze ni i naplnění ústavně garantovaného práva na informace) kontrola hospodaření žalovaného s veřejnými prostředky a veřejným majetkem.
- d. Stejný závěr lze učinit také u čl. 5, který upravuje rozpočet části projektu a tzv. SPV (Special Purpose Vehicle), tj. právnické osoby, skrze kterou dochází k naplnění projektu. Dle ustanovení § 9 odst. 2 InfZ se ochrana obchodního tajemství nevztahuje na informace o rozsahu a příjemci veřejných prostředků. Není proto možné z tohoto důvodu odeprít poskytnutí informací.
- e. V čl. 5 bodě 5.5 se hovoří pouze o právech ke stávajícím nemovitostem. Z tohoto důvodu se lze domnívat, že začerněné části smlouvy upravují způsob a specifika uzavření smlouvy o převodu nemovitostí ze strany žalovaného (právnické osoby zřízené zákonem a 100% vlastněné státem) na jeho dceřině společnosti, popřípadě SPV. V takovém případě se opět jedná o informace, které je nutné poskytnout s ohledem na ustanovení § 9 odst. 2 InfZ.
- f. V čl. 10 je upraveno financování Masaryk Station Development, a.s. které je rovněž kompletně začerněno. Jelikož se jedná dle názoru žalobce rovněž o nakládání s veřejnými prostředky, je nutné tyto informace poskytnout s ohledem na ustanovení § 9 odst. 2 InfZ. Stejný závěr je nutné učinit také o čl. 16 bodě 16.8, který upravuje konkrétní částky případných smluvních pokut.
- g. Přílohy Smlouvy o implementaci projektu jsou začerněny zcela, přičemž právě bez těchto příloh je zásadně oslabena výpovědní hodnota celé smlouvy. V přílohách by měly být především označeny nemovitosti ve vlastnictví žalovaného, jejichž převod byl předmětem implementace projektu. Samotné označení rozvoje nemovitostí ve vlastnictví státního podniku nemůže být způsobilé být předmětem obchodního tajemství. Stejně lze spatřovat také v článku 2 Smlouvy nájemní, kde jsou začerněny informace o konkrétních pozemcích ve vlastnictví žalovaného, které na základě smlouvy pronajal své dceřině společnosti.

6 Odůvodnění žalovaného nadále obsahuje obecná konstatování, že předmětné informace

¹

https://smlouvy.gov.cz/smlouva/soubor/14501604/SSD%20CD%20Smichov%20Project%20Agreement%20CZ_Registr%20smluv.pdf

„ve svém soubornu tvoří specifické a nedělitelné know-how rozvoje konkrétního území“, přičemž zveřejnění tohoto know-how by mohlo ohrozit ekonomické zájmy žalovaného i v jiných projektech. Rozhodnutí žalovaného dále uvádí ničím nepodložená tvrzení, že „zveřejněním informací by došlo k celkovému či částečnému zmaření projektu, čímž by zřejmě vznikla škoda, jejíž rozsah lze předem odhadnout na řády stamilionů až miliardy korun českých.“

7 Žalobce znovu uvádí, že jeho účelem není jakkoliv „mařit projekt“ žalovaného. Žalobce je nevládní neziskovou organizací prosazující principy efektivního a transparentního fungování veřejné správy. V této oblasti se věnuje monitorování případů střetu zájmů, korupce a nehospodárnosti a následně informování veřejnosti, přípravě systémových opatření a v neposlední řadě šíření protikorupčního know-how. Žalobce mnohokrát uvedl ve svých odvoláních, že výlučným důvodem pro podání původní žádosti o informace byla kontrola hospodaření žalovaného s veřejnými prostředky a veřejným majetkem ve smyslu § 2 písm. g) zákona č. 320/2001 Sb., o finanční kontrole ve veřejné správě a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o finanční kontrole“).

8 Veřejný zájem na kontrole nákladní s veřejnými prostředky je v projednávaném případě zesílen o skutečnost, že současně probíhající rozvoj lokality Smíchovské nádraží doprovází zásadní pochybnosti o výhodnosti projektu pro žalovaného a jeho prostřednictvím stát. Jak vyplynulo z reportáže² investigativního pořadu České televize Reportéři ČT, odvysílané dne 18. 5. 2021, developerská skupina Sekyra Group odkoupila pozemky v okolí Smíchovského nádraží od žalovaného za 7 500,-Kč za m². Přitom z vyjádření oslovených realitních kanceláří se jedná o cenu o dvě třetiny nižší, než je tržní cena pozemků v dané lokalitě. Ve stejné oblasti Smíchovského nádraží přitom jiný konkurenční developer CQI Smíchov Skupiny UDI Group zakoupil v říjnu 2015 pozemky v hodnotě 16 000,-Kč za m². Oslovení realitní makléři se shodli, že i po započtení nákladů na likvidaci zátěží daných pozemků se stát prostřednictvím žalovaného připravil o částku 450–500 miliónů korun.

9 Ačkoliv žalobce nadále zpochybňuje, že žalovaným odepřené informace vůbec naplňují kumulativní znaky obchodního tajemství stanovené zákonem, dle ustanovení § 9 odst. 2 InfZ se ochrana obchodního tajemství nevztahuje na informace o rozsahu a příjemci veřejných prostředků. I kdyby veškeré výše uvedené informace splňovaly podmínky pro existenci obchodního tajemství ve smyslu občanského zákoníku, není možné z tohoto důvodu odepřít poskytnutí informací, které se týkají rozsahu používání veřejných prostředků (včetně nakládání s majetkem či jinými majetkovými hodnotami).

10 Veřejné prostředky ve smyslu ustanovení § 9 odst. 2 InfZ se podle komentářové literatury musejí vykládat konformně se zákonem o finanční kontrole. Podle § 2 písm. g) tohoto zákona se veřejnými prostředky rozumějí nejen veřejné finance, ale i majetková práva a jiné majetkové hodnoty patřící státu nebo jiné právnické osobě uvedené v písmenu a) citovaného ustanovení. Touto právnickou osobou je podle § 2 písm. a) výše citovaného zákona i žalovaný, neboť se jedná o právnickou osobou založenou zvláštním zákonem č. 77/2002 Sb., o akciové společnosti České dráhy, státní organizaci Správa železnic a o změně zákona č. 266/1994 Sb., o dráhách, ve znění pozdějších předpisů, která je rovněž 100 % vlastněna státem. Veškeré výdaje, cenné papíry, zástavní práva, nemovitosti a jiné majetkové hodnoty žalovaného proto mají povahu veřejných prostředků.

11 Je tak zcela zřejmé, že není minimálně možné odepřít v případě smluv nájemních, tak smlouvy o budoucí smlouvě kupní například informaci o cenách. Rovněž nelze neposkytnout informace o financování projektu, zřízení zástavních práv či smluvních pokutách. Přitom se používáním veřejných prostředků rozumí nejen přímé výdaje právnické osoby uvedené v § 2 písm. a) zákona o finanční kontrole, ale i prominutí plateb či jiná vzájemná plnění.

² <https://www.ceskatelevize.cz/ivysilani/1142743803-reporteri-ct/>

12 Tuto skutečnost žalovaný soustavně **zcela opomíjí** ve svých rozhodnutích, přičemž ani v touto žalobou napadeném posledním rozhodnutí se s ní žalovaný ve svém odůvodnění nijak nevy-
pořádal.

13 K tvrzení žalovaného, že „*v předloženém konkrétním případě se střetává právo na informace podle čl. 17 odst. 5 Listiny základních práv a svobod s právem podnikat podle čl. 26 odst. 1 téže Listiny. Smyslem a účelem práva na informace má být kontrola výkonu veřejné moci a nikoliv získávání podkladů a z toho plynoucích výhod pro obchodní zájmy třetích osob.*“ žalobce ještě dodává, že žalovaný byl založen zvláštním právním před-
pisem a je 100% vlastněn státem, který jako nejvyšší forma veřejnoprávní korporace není nositelem subjektivních práv a povinností. O to více je zesílen požadavek na upřednostnění právem chráně-
ného zájmu, tj. kontrole veřejné moci. Jak již bylo uvedeno výše, žalobce je neziskovou protikor-
rupční organizací a garantem platformy Rekonstrukce státu. Žalobce by proto rád uvítal, aby se
žalovaný zdržel ničím nepodložených tvrzení o získávání výhod pro obchodní zájmy třetích osob,
nebo svá tvrzení podpořil relevantními důkazy.

14 Konečně je nutné podotknout, že v probíhajícím správním řízení se žalovaný dopouští sou-
stavného nezákonného postupu, a to tím, že kontinuálně v rozporu se zákonem **nepostupuje od-
volání žalobce s celým správním spisem** tak, aby nadřízený správní orgán — Úřad pro ochranu
osobních údajů nemohl bez pochybností posoudit, zda nejsou v daném případě dány zákonné dů-
vody pro odmítnutí části žádosti. Je tak zcela nepravdivé, když žalovaný ve svém rozhodnutí uvádí,
že „*dle aktuálního rozhodnutí Úřadu čj. UOOU-02269/20-17 ze dne 11. 3. 2021 byly smlouvy smluvními
stranami opětovně přezkoumány z hlediska obchodního tajemství*“, neboť právě toto žalovaný systematicky
a dlouhodobě nadřízenému správnímu orgánu neumožňuje.

15 Od přijetí zákona č. 111/2019 Sb. účinného ode dne 1. 1. 2020, kterým se mimo jiné nove-
lizoval také zákon o svobodném přístupu k informacím, kdy hrozí, že nadřízený správní orgán
může podle § 16 odst. 4 InfZ vydat exekučně vymahatelný informační příkaz, žalovaný jednoduše
nepostupuje s odvoláním požadované informace, aby Úřadu pro ochranu osobních údajů zabránil
věc samostatně skutkově zhodnotit a vydat informační příkaz. Tato praxe je podle rozsudku Nej-
vyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2004, čj. 6 A 143/2001-151, „*vážnou vadou řízení, pokud správní
orgán sám o své vůli rozhodne, že odvolacímu orgánu předloží pouze část podkladů a že část odvolání vyčlení z
podkladů pro rozhodnutí o odvolání s tvrzením, že se dané věci netýkají*“.

16 Pozornosti soudu by také nemělo uniknout nevhodné chování žalovaného v průběhu po-
sledních správních řízení, kdy vyzval žalobce k zaplacení částky za údajné nadměrné vyhledávání
informací a když žalobce částku na účet povinného subjektu zaplatil, žalovaný vydal rozhodnutí o
úplném odmítnutí žádosti o informace. K tomuto žalobce dodává, že je zcela nevhodné žádat po
žalobci jakoukoliv částku za vyhledávání informací, o kterých už osm let v proběhlém soudním
sporu tvrdil, že jsou obchodním tajemstvím. Nabízí se otázka, do jaké míry žalovaný mohl mít v
posledních osmi letech ucelenou představu o informacích a jejich povaze jako obchodního tajem-
ství, když je po prohraném soudním sporu u Nejvyššího správního soudu poté musel vyhledávat,
a za to si nechal o žalobce ještě zaplatit.

B K bodu 3 žádosti – kopie stanoviska advokátní kanceláře Rychetský a Hlaváček z roku 2006

17 Žalobce je zde nucen zopakovat svou argumentaci uváděnou v předešlých správních říze-
ních, že v době podání žádosti, tj. dne 27. 3. 2012 požadovaná informace — stanovisko advokátní
kanceláře Rychetský a Hlaváček existovala a byla prokazatelně v působnosti žalovaného. V tomto
ohledu odvolatel znovu odkazuje na již proběhlá řízení ve správním soudnictví konkrétně na roz-
hodnutí Městského soudu v Praze ze dne 29. 5. 2015, sp. zn. 9A 272/2014 – 34.

18 V tomto rozhodnutí soud zrekapituloval argumentaci žalovaného, který neexistenci informace vůbec nenamítal. Pouze uvedl, že požadované stanovisko představuje dokument, který se vztahuje výlučně k vnitřním pokynům, resp. vnitřním záležitostem žalovaného a setrval tak na svém závěru, že zpracování stanoviska advokátní kanceláří k výše uvedené problematice bylo a je výlučně vnitřní záležitostí společnosti České dráhy, a. s. Je tedy zcela zřejmé, že v okamžiku doručení původní žádosti o informace žalovaný požadovanou informací disponoval, přičemž řízení o poskytnutí této informace do dnešního data neskončilo.

19 Žalobce v tomto případě odkazuje dále na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 25. 6. 2008, sp. zn. 15 Ca 106/2007, na základě kterého je v pochybnostech třeba vycházet z toho, že požadovaná informace byla v době podání žádosti k dispozici. Je-li totiž požadována určitá informace, pak okamžikem doručení žádosti povinnému subjektu již tento nemá právo ji zničit, a to i v případě, pokud by k takovému kroku byl jinak legálně oprávněn, například postupem podle zákona č. 499/2004 Sb., o archivnictví a spisové službě a Skartačního řádu povinného subjektu, na který se tento odvolává.³

20 Žalobce je opět nucen žalovanému vysvětlit, že je zcela bezpředmětné, zdali stanoviskem už nedisponuje ani AK Rychetský a Hlaváček. Jestliže žalovaný požadovanou informaci po doručení žádosti zničil, zmařil tím účel řízení podle InfZ a má nyní povinnost informaci obnovit a poskytnout. V opačném případě žalovanému vzniká právo na přiměřené zadostiučinění podle zákona č. 82/1998 Sb, o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem. V žádném případě nemožnost poskytnutí informací, která vznikla výhradně v důsledku nezákonného postupu žalovaného, nemůže být přičítána k tíži žalobce.

III.

K důvodům napadení prvoinstančního rozhodnutí žalovaného

21 Proti obstrukci žalovaného, která spočívá v soustavném neumožnění nadřízenému správnímu orgánu vlastní skutkového zhodnocení případu, které ve svém výsledku způsobuje procesní past nikdy nekonečného „ping-pongu“ mezi žalovaným a jeho nadřízeným správním orgánem, lze podat žalobu proti prvoinstančnímu rozhodnutí žalovaného. Důvod pro tento postup je rovněž dán skutečností, že ve věci dochází ze strany nadřízeného správního orgánu již k několikátému zrušujícímu rozhodnutí založenému na stejných nebo podobných důvodech, a lze dovodit, že se jedná ze strany žalovaného o obstrukci, jejímž jediným cílem je zabránit realizaci práva žalobce a znemožnit mu přístup k soudu.

22 V této problematice delší dobu existoval rozpor mezi judikaturou, která připouští žalobu žadatele proti zrušujícímu rozhodnutí odvolacího orgánu ve věcech svobodného přístupu k informacím (zejména rozsudek ze dne 28. 1. 2015, č. j. 6 As 113/2014 - 35), a judikaturou, která staví na tom, že žadatel o informaci nebude aktivně věcně legitimován k podání žaloby proti rozhodnutí, kterým správní orgán na základě odvolání rozhodnutí povinného subjektu zrušil (zejména rozsudek ze dne 10. 11. 2016, č. j. 3 As 278/2015 - 44, č. 3517/2017 Sb. NSS). V některých případech krajské správní soudy vykládali věc tak, že žadatel o informace má v případě procesního „ping – pongu“ napadnout již rozhodnutí prvostupňové. Jiné krajské soudy a také Nejvyšší správní soud však naopak v některých případech žaloby žadatelů o informace proti zrušujícímu rozhodnutí druhostupňového orgánu tedy bez dalšího věcně přezkoumávaly a žadatelům také vyhovovaly, tj. považovaly žadatele o informace za aktivně legitimované jak procesně, tak věcně.

23 Nejednoznačnost a nepřehlednost judikatury s konečnou platností rozsoudil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve svém rozsudku ze dne 24. 10. 2018, čj. 7 As 192/2017 tak, že

³ FUREK, A; ROTHANZL, L. Zákon o svobodném přístupu k informacím a související předpisy : komentář. 2. vyd. Praha: Linde 2012. s. 175.

žadatel o informace může ve věcech svobodného přístupu k informacím podat žalobu přímo proti rozhodnutí povinného subjektu, kterým povinný subjekt po předchozím zrušovacím rozhodnutí odvolacího orgánu znovu odmítl požadovanou informaci poskytnout (§ 16 odst. 4 InfZ).

24 Žalobce nad to připomíná, že správní soud zde není omezen jen na možnost zrušení správního rozhodnutí, ale disponuje atypickou pravomocí nařídit přímo povinnému subjektu, aby žadateli informace poskytl. Smysl a účel uvedeného ustanovení je zřejmý – zabránit „ping-pongu“ mezi povinným subjektem, resp. odvolacím orgánem, na straně jedné, a správními soudy, na straně druhé. Správní soud musí zajistit, že prostřednictvím soudní ochrany bude rychle a účinně dosaženo poskytnutí informace v případech, kdy poskytnuta být má, avšak povinný subjekt ani odvolací orgán tak neučinily.

25 Krajský soud má při postupu podle § 16 odst. 4 věty druhé InfZ nejen postavení orgánu kasačního, nýbrž i postavení orgánu nalézajícího hmotné právo. Je tedy na něm, aby ověřil, zda byl dostatečně zjištěn skutkový stav, a pokud ne, aby jej v potřebné míře zjistil, a poté aby posoudil, zda existují důvody pro odmítnutí žádosti. Nejsou-li takové důvody, je povinen povinnému subjektu nařídit požadované informace poskytnout.

IV. Žalobní návrh

S ohledem na shora uvedené žalobce navrhuje, aby Městský soud v Praze vydal tento

rozsudek

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 3. 2021 se zrušuje.**
- II. Žalovaný je povinen poskytnout žalobci všechny žádosti ze dne 27. 3. 2012 požadované informace, a to do patnácti 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**
- III. Žalovaný je povinen do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku nahradit žalobci náklady řízení.**

Oživení, z. s.